

Kad sam počeo da pišem

Pišem po želji pokojne supruge Milje Andjić Radovanović.

Znala je da je teško bolesna, da će umreti i zato je tražila da napišem knjigu (soba broj 13). Njena bolest trajala je osam godina i za to vreme sve smo pokušali, nežaleći ni pare ali leka nije bilo.

Posle njene sahrane dete odlazi kod svastike u Vojku, a ja sam u četiri zida. Probudio sam se oko ponoći jer sam sanjao ženu kako hoda po sobi, preti prstom i govori , TI SI obećao ti moraš da napišeš knjigu. Uzeo sam neku staru svesku i počeo da pišem sve dok me nije stigo umor. Sutradan sam pročitao napisano i rekao Milija majstore ovo nije loše. Pune dve godine pisao sam roman i za to vreme izbegao pad sa mosta, i sprečio sam mladog šofera da me zgazi (skočio sam u šanac pun vode). Milija je umrla u bolnici 17 decembra u šesnest sati i pedeset pet minuta. Tog dana smo bili zajedno i ona je pričala o našoj ćerki i da se ženim čim prođe godinu dana od njene sahrane. Odjednom je počela da ŠTUCA, a suze su kvasile njeno lepo lice. Šta će jadna moja ćerka bez majke, uhvatila me za ruku, poslednji put me pogledala ,ponovila više puta čuvaj dete, okrenula glavu u stranu i otišla na put bez povratka ...

Pre mesec dana sam napunio 60 godina i kod matičara reko DA.

Izvini Miljo što si čekala pune dvadeset četiri godine.

Sada sam miran jer sam ti ispunio obe želje ...

Vidimo se jednog dana.



Venčana slika



Naša ćerka

Gospodine Milija u vašoj biografiji koju je napisala Gordana Stevanović piše da ste bili teško bolesni. - To je bilo i prošlo lepa Zorice. – Mogli ste da umrete greškom doktora. – Ne bi bio prvi jer su njihove greške dozvoljene. – Kako je bolest počela. – Osetio sam jak bol u predelu stomaka. – Gde ste tada bili. – Na poslu. Od jakog bola nisam mogao da se ispravim. Teškom mukom sam stigao do WC šoljle ali nije bilo ništa i ja sam pomislio da je neko krvarenje. Savijen kao neka grbava baba javio sam se sestra Ljilji a ona je pozvala doktora Ćirića da me pregleda. Nekada su doktori bili oni pravi ginuli za svoje bolesnike, a danas i pored tehnike umiru ko pacovi u vodi. Čim je doktor video i opipao stomak rekao je da moram hitno kod hirurga jer mi je puklo slepo crevo. Sestra Ljilja je pozvala Sretu šofera i mi smo brzo stigli u klinički centar Srbije. Posle pregleda hirurg mi je reko da se ne plašim jer imam obično trovanje creva. Na moj komentar da nema trovanje bez proliva i povraćanja drsko mi je odgovorio da gledam svoja posla. U ambulanti sam dobio infuziju i na nogama se vratio na inf. Kliniju. Bol je prestao i ja sam gradskim prevozom stigao u moj Beli Potok.

Te večeri sam pao u nesvest i kada sam se osvestio video sam da sam u operacionoj Sali. Kada sam se probudio bio sam u bolesničkom krevetu sa drenom u rani i kesom za urin. Drugog dana posle operacije dobio sam visoku temperaturu i prvo što mi je palo na pamet bila je SEPSA. Došao profesor da me vidi i osim tableta za temperaturu ništa drugo nisam dobio. Rez na stomaku dvadeset santimetra a iz rane je curio žuto zeleni gnoj. Znao sam da sam dobio sepsu i ako sam nešto ne uradim ode moja lepa glava. – Milija vi ste znali a kako ćemo mi sebi da pomognemo. – Tu su doktori oni brinu o vama. – Zato je puno groblje.– Zorice to si ti rekla... Molio sam neke sestre sa Infek. klinike da mi pomognu, a one su rekle da je hirurg rekao da ne treba da se daju antibiotici. Znao je da je to priča za naivne i neznalice, i ako što pre nedobijem GARAMICIN, PALITREHS ? i PALIN neću živ stići u Beli Potok. Na moju sreću u posetu je došla servirka Jagoda, koja je za pola sata donela tražene lekove. Deset dana mi je krijući davala Geramicin pre i popodne a ja sam TRPEO bolove koji se i danas sećam. Žena nije kriva ona je radila onako kako sam joj govorio.

Doktora koji me je operisao nikad nisam video a neznam mu ni ime. Na odeljenju o meni je brinuo profesor, za koga su svi bolesnici govorili da je veliki stručnjak i da je mnogim bolesnicima pomogao.

U to vreme u kliničkom centru Srbije radio je moj zemljak MILČE pravnik koji je našao tog mladog doktora sa velikom bradom.

Kad me je doktor otvorio video je da mi je puklo slepo crevo. Drugi su govorili da je puklo čir i da mi nema spasa. Da nije bilo Milčeta i tog mladog doktora, ja bih danas bio kod Svetog Petra da čuvam ovce ili jurim mlade žene.

Kad mi je spala temperatura dolazi profesor sa studentima i priča da su antibiotici poslednja mera za skidanje temperature. Možete zamisliti šta sam sve rekao tom profesoru koji me je brzo brzom premostio na treće odeljenje prve hiruške klinike. Milija ti osta živ. – Zorice mojim mukama još nije došao kraj. Po izlasku iz bolnice dobio sam kilu koju je uspešno operisao doktor koji je prvo bio veterinar, pa posle doktor.

Jer bilo bolovanja – Bilo Zorice... Danas je bolje umreti nego biti bolestan – Tu su privatnici. – Oni vole pare, a para nema. Ubrzo sam stigao i na invalidsku komisiju koja mi je dala lakše radno mesto (ne smem da dižem više od osam kila).Dolaskom na posao dobio sam novo radno mesto – Kancelarija – Nošenje bolesnika i guranje kolica. – Ti se šališ – Zorice to je istina a bog mi je svedok. I u periodu SOCIJALIZMA školovani nisu poštovali zakon. Žalio sam se radničkom savetu, zboru radnih ljudi, ali sve je moralo da bude kako školovani kažu. Stigao sam i do sudije udruženog rada koji mi je rekao da napustim Inf. Kliniju jer on nemože da mi pomogne. Od tog trenutka sam se smirio, ćutao, nosio bolesnike i gurao kolica. Sve je to trajalo oko dva sata rada i preostalo radno vreme sam trošio šetajući sa odeljenja na odeljenje, pio kafu i vodio abrove. Na moje iznenađenje preko noći sam postao dobar radnik. Pošto sam imao vremena odlazio sam u bolnički park, sedeo razmišljao i nastavio sa pisanjem mojih romana. Dobio sam i svoju sobu, svoju pisaću mašinu. Ja sam zadovoljan, klinika zadovoljna, i ja na silu posta pisac.

Doktor Ćirić je umro. I njega sam vozio na razne preglede, čovek zaslužio, jer ja dobro dobrim vraćam. Sestra Ljilja je još mlada i lepa i danas radi na Medicini rada. Hvala Milčetu pravniku i doktoru sa bradom.

Ja sam živ, ja sam srećan i ponosan što sam bio Viša medicinska sestra koja je sebi spasila život. Danas u 70 godini života bežim od doktora i popa, ali ću na kraju puta videti i jednog i drugog.

Sve je istina a bog mi je svedok da se sve ovo desilo...